

Наръчник
ЗА УБИЙСТВА
за добри
моличета

ХОЛИ ДЖАКСЪН

Наръчник
ЗА УБИЙСТВА
за добри
момичета

Превод от английски
Емилия Ничева-Карастойчева

ИМАС

2021

Originally published in English by Egmont Books UK Limited, now HarperCollinsPublishers Ltd, The News Building, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF under the title:

A GOOD GIRL'S GUIDE TO MURDER

Copyright © HOLLY JACKSON 2019

Translation © Emilia Nicheva-Karastoycheva

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd

“The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work”.

НАРЪЧНИК ЗА УБИЙСТВА ЗА ДОБРИ МОМИЧЕТА

Холи Джаксън

Превод от английски: *Емилия Ничева-Карастойчева*

Дизайн на корицата: *Биляна Славкова, Kontur Creative*

© ИК „ЕМАС“ 2021

Всички права запазени!

На мама и татко -
първата е за вас

ПЪРВА ЧАСТ

QAG

Recognising
Academic
Achievement

УЧЕБЕН ПРОЕКТ 2017/18

Номер на кандидатa:

4169

Име на кандидатa:

Пипа Фиц-Амоби

Първа част: Предложение за проект

Да се попълни от кандидатa

· Проектът се отнася до следните научни/изследователски/професионални области:
Англия, журналистика, разследваща журналистика, криминално право

Работно заглавие на проекта:

/Кратко представяне на работната тема/хипотеза/

Проучване на случая „Анди Бел“, разследван в Литъл Килтън през 2012 г.

Подробен доклад за важната роля на телевизионните, печатните и социалните медии в полицейското разследване (съсредоточен върху случая с изчезналото момиче Анди Бел) и за начина, по който пресата представя Сап Сингх и приписваната му вина.

· Основни източници:

Интервю със специалист по случаи с изчезнали хора; интервю с местен журналист, следил случаите; статии във вестници; интервюта с граждани. Психологически изследвания; справочници за полицейските процедури; научни материали за ролята на медиите.

Забележка на научния ръководител:

Пипа, както вече обсъдихме, темата е изключително чувствителна - ужасно престъпление, извършено в нашия град. Знам, че никоой не е в състояние да те разубеди, но проектът се приема при едно условие - да не престъпваш границите на етическата толерантност. Съветвам те по време на работата да се насочиш към същественото, без да се съсредоточаваш върху деликатни теми.

И нека бъде ясно - забранявам **ВСЯКАКЪВ** контакт със семействата на засегнатите от случая. Ако влезеш в досег с тях, това ще се отчете като етическо нарушение и проектът ти няма да бъде допуснат. И не се преработвай. Наслади се на лятото.

Заявление на кандидата:

Удостоверявам, че прочетох и разбирам правилата за почтена изследователска практика.

Погнис:

Пипа Фиц-Амоби

Дата:

18/07/2017

I.

Пип знаеше къде живеят.

Всеки в Литъл Килтън знаеше къде живеят.

Домът им беше местната призрочна къща. Край нея минувачите забързваха крачка, а думите им засядаха в гърлата. След училище децата си тръгваха на групички към вкъщи и пътьом мереха сили с предизвикателства кой ще дръзне да притича и да докосне входната врата.

Всъщност вътре не витаеха призраци, а трима души, които упорито живеяха посвоему. В къщата не мъждукаха неземни светлини и невидими ръце не събаряха столове. Преследваха я изпращачи на злобещи писма с адресат „Семейство Измет“ и камъни, трошащи прозорци.

Пип се питаше защо обитателите ѝ не се изнасят. Не беше нужно, вярно, защото не бяха направили нищо лошо. Ала тя се чудеше как издържат да живеят така.

Пип знаеше много неща. Знаеше, че хипопомонстроз-исквинепедалиофобия означава „страх от гълги гуми“; знаеше, че бебетата се раждат без капачки на коляното; знаеше наизуст най-добрите цитати от Платон и Катон; знаеше, че има над четири хиляди сорта картофи. Не знаеше обаче как семейство Сингх намират воля да останат тук. Тук, в Килтън, под тежестта на безброй вътречени погледи, на остроти, прошушнати достатъчно силно, за да се чуят, и на заучени реплики, които не водят до никакви разговори.

Особено жесток бе фактът, че домът им се намира съвсем близо до килтънската гимназия, където бяха учили Анди Бел и Сал Сингх и където Пип щеше да се върне за последната си учебна година след няколко седмици, когато нажеженото августовско слънце цопне в септември.

Пип, в този миг по-смела от половината деца в града, спря и опря глан в портата. Очите ѝ обходиха пътеката до входната врата. Няколкото крачки изглеждаха като зейнала пропаст между тук и там. Идеята може би щеше да се окаже много лоша. Беше го взела предвид. Под горещото сутрешно слънце тя вече усещаше как под джинсите ямките на коленете ѝ лепнат от пот. Лоша идея или смела идея. Все пак най-великите умове в историята залагат на дръзкото, не на сигурното. Съветът им е добра подплата дори за най-лошите идеи.

Пип надви пропастта с подметките на обувките си, стигна до входната врата, изчака секунда, за да се увери, че е сигурна, и почука три пъти. Напрегнатото ѝ лице се взря в нея – дълга тъмна коса, изсветляла по краищата от слънцето, бяло лице въпреки седмицата в Южна Франция, остър тъмнозелен поглед, подчертан с очна линия.

Вратата се отвори с дрънчене на свалена верига и изсракване – веднъж и втори път – на ключалката.

– Здравей? – каза той през пролука.

Дланта му обхващаше открехнатата врата. Пип се вторачи в него, после се усети как го зяпа и примигна. Той приличаше съвсем, ама съвсем, на Сал от телевизионните репортажи и снимките във вестниците. На Сал от избледняващите ѝ детски спомени. Рави имаше същата коса като брат си – буйна, черна и вчесана настрана. Имаше същите гъсти извити вежди и кожа с цвят на дъб.

– Здравей? – повтори той.

– Хм... – Мигновеният чаровнически рефлекс на Пип се включи със закъснение. Мозъкът ѝ бе зает да обработва информацията, че за разлика от Сал, Рави има трапчинка на бузата като нея. И откакто го беше видяла за последно, се беше източил много. – Извинявай... Здравсти.

Вдигна ръка и тутакси съжали за неловкото махване.

– Да?

– Здравсти, Рави? Не... не ме познаваш. Аз съм Пипа Фиц-Амоби. В гимназията бях два класа след теб.

– Добре...

– Ще ми отделиш ли милисекунда? Е, не точно... Знаеш ли, че милисекундата е една хилядна от секундата? Така де... Ще ми отделиш ли повечко милисекунди?

Боже, ето какво се случва, когато е нервна или се чувства притисната. Започва да плюе безполезни факти като нескопосани шеги. И още – нервната Пип става четири идеи по-префърцунена, изоставя средната класа и се вкопчва в лоша имитация на висшата. Кога изобщо е казвала „милисекунда“?

– Моля? – Раби очевидно се обърка.

– Извинявай, няма значение. – Пип тръсна глава. – Правя проект. Извънкласна работа за Първо ниво. Избираме тема по желание.

– О, аз не стигнах дотам – той сви рамене. – Приключих набързо с гимназията.

– Ами... ясно... А съгласен ли си да те интервюирам за моя проект?

– За какво е проектът? – Тъмните му вежди се склочиха над очите.

– За... за случилото се преди пет години.

Раби издиша шумно.

– Защо?

– Защото не мисля, че го е направил брат ти, и искам да го докажа.

Работен дневник – I

Интервю с Рави Сингх в петък слегобег (вземи подготвените въпроси)

Напечатай интервюто с Ангжела Джонсън

В работния дневник обикновено се описват спънките и напредъкът при проучването, отбелязват се задачите и целите за окончателния доклад. Моят работен дневник ще е малко по-различен – ще записвам всичките си открития, значителните и незначителните, защото още не знам какво ще представлява окончателният ми доклад, нито какво ще се окаже важно. Не знам и каква е точната ми цел. Ще изчакам да видя до какви изводи ще стигна в края на проучването и какво ще напиша в крайна сметка. (Това заприличва на истински дневник???)

Надявам се крайният резултат да не е есе, както обещах на госпожа Морган. Надявам се да е истината. Какво се е случило на Андри Бел на 20 април 2012 г.? И – както ми подсказва инстинктът – ако Салил „Сал“ Сингх не е виновен, кой я е убил?

Едва ли ще разреши случая и ще открия убиеца на Андри. Не съм полицейски служител с достъп до криминална лаборатория (очевидно) и не съм заблудена. Но се надявам проучването ми да разкрие факти и свидетелства, които ще доведат до обосновано съмнение относно вината на Сал и ще покажат, че полицията неправилно е приключила случая без по-подробно разследване.

Методите ми на разследване ще бъдат: интервюта с въвлечени в случая; маниакално ровене из социалните мрежи; всякакви ХРУМКИ.

(Не позволявай на госпожа Морган да види това!!!)

Първият етап от проекта е да проуча какво се е случило с Андри Бел – известна като Андри, – и обстоятелствата около изчезването ѝ. Ще се информирам от репортажи, статии и пресконференции на полицията от онова време.

(Напиши източниците си сега, за да не го правиш после.)

Копирано от първия репортаж по Националната телевизия (съобщение за изчезването ѝ)¹:

„Андреа Бел, 17-годишна, е обявена за издирване. Миналия петък тръгва от дома си в Литъл Килтън, Бъкингамшир, с черно „Пежо 206“. Взела е мобилния си телефон, но не и куфар с грехи. В събота и неделя полицията е организираща издирване в гората край семейната къща на Андреа. Според полицаите изчезването ѝ е „абсолютно необичайно“. Андреа – наричат я Анди – е бяла, висока метър и шейсет, с дълга руса коса. Смята се, че в нощта на изчезването е облечена с тъмни джинси и къс син пуловер.“

Следващите новини съдържат повече подробности – кога за последно Анди е била видяна жива и кога се предполага, че е била отвлечена.

Последно Анди Бел е била видяна жива „от сестра си Бека около 22:30 часа на 20 април 2012 година“. („Бъкингамшир Мейл“)²

На полицейската пресконференция във вторник, 24-и април, се съобщава: „Запис от охранителна камера пред Ес Ти Ен Банк на главната улица в Литъл Килтън потвърждава, че колата на Анди е забелязана да се отдалечава от дома ѝ около 22:40“. (Репортаж по Националната телевизия)³

Според родителите ѝ, Джейсън и Доун Бел, Анди „трябвало да ги вземе от вечерно парти в 00:45“. Анди не дошла и не вдигала телефона си. Започнали да звънят на нейни приятели дали знаят къде е дъщеря им. В 3:00 в събота Джейсън Бел се обадил в полицията, че Анди е изчезнала. (Стенли Форбс, „Истинската история на убиеца на Анди Бел“, „Килтън Мейл“, 1-05/12, стр. 1-4)⁴

И така, каквото се е случило с Анди Бел през онази нощ, е било между 22:40 и 00:45.

Тук е мястото да дам препис от вчерашния ми телефонен разговор с Анжела Джонсън.

1 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-54774390 23/04/12

2 www.thebuckinghamshiremail.co.uk/news/crime-4839 26/04/12

3 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-69388473 24/04/12

4 Forbes, Stanley, 2012, 'The Real Story of Andie Bell's Killer,' Kilton Mail, 1/05/12, pp. 1-4.

РАЗГОВОР С АНДЖЕЛА ДЖОНСЪН ОТ БЮРОТО ЗА ИЗДИРВАНЕ НА ИЗЧЕЗНАЛИ ЛИЦА

- Анджела: Ало?
- Пип: Здравейте. Анджела Джонсън?
- Анджела: Да. Ти ли си, Пипа?
- Пип: Да, благодаря, че отговорихте на имейла ми.
- Анджела: Няма проблем.
- Пип: Може ли да запиша разговора ни, за да направя препис и да го включа в проекта?
- Анджела: Да, разбира се. За жалост, разполагам само с десетина минути. Какво ви интересува за изчезналите хора?
- Пип: Обяснете ми какво се случва, когато получите сигнал за изчезнал човек. Каква е процедурата и какви първи стъпки предприема полицията?
- Анджела: Ами... Когато някой подаде сигнал, полицаите се опитват да разберат колкото може повече подробности за изчезналия човек, за да определят риска и как да действат. При първото обаждане питат за името и възрастта на човека. Искат описание как е бил облечен, при какви обстоятелства е изчезнал, с превозно средство ли е тръгнал, дали се е случвало и друг път човекът да замине внезапно. Въз основа на тази информация се преценява дали рискът е висок, среден или малък.
- Пип: При какви обстоятелства случаят се определя като рисков?
- Анджела: Степента на риск е висока, ако човекът е от уязвима възрастова група или е с недъг. Ако поведението е нетипично, това е знак, че изчезналият вероятно е изложен на опасност.
- Пип: Хм... Ако човекът е на седемнайсет и за него не е характерно да изчезва, случаят смята ли се за рисков?
- Анджела: Стопроцентово, щом е замесен непълнолетен.
- Пип: Как реагира полицията в такъв случай?
- Анджела: Веднага се изпраща полицай на мястото, откъдето е изчезнал човекът. Полицията събира допълнителна информация за изчезналия – приятели, партньори,

здравословно състояние, банкова сметка и карта, ако се опита да тегли пари. Нужни са и снимки, а ако случаят е рисков – и ДНК материал за изследване. Със съгласието на собствениците домът се претърсва. Полицаяте проверяват дали изчезналият не е скрит там, после търсят улики, които да помогнат при издирването. Това е обичайната процедура.

Пип: Значи, полицията веднага започва да търси улики дали изчезналият е жертва на престъпление?

Анджела: Точно така. Ако обстоятелствата са подозрителни, полицаите имат инструкция: „съмняваш ли се, предполагай убийство“. Разбира се, съвсем малък процент от изчезналите се оказват жертва на убийство, но полицаите са длъжни да документират улики от самото начало, все едно разследват убийство.

Пип: Какво става, ако не открият нищо важно при първоначалното претърсване?

Анджела: Разширяват търсенето в околността. Понякога изискват данни от телефона на изчезналия. Разпитват приятели, съседи, всеки, който може да даде полезна информация. Ако изчезналият е млад човек, тийнейджър, родителят предоставя списък с приятелите му. Връстниците са добър източник на информация за други важни контакти – за тайни гаджета и прочее. Обсъжда се и стратегия за разпространяване на съобщения в медиите, защото и те са полезен източник на сведения.

Пип: Значи, ако е изчезнало седемнайсетгодишно момиче, полицаите разпитват веднага приятелите и гаджето му?

Анджела: Разбира се. Ако изчезналият е избягал от вкъщи, най-вероятно се крие при близък човек.

Пип: А кога полицаите решават, че не търсят жив човек?

Анджела: Хм... По този въпрос... Пипа, трябва да приключваме. Викат ме на събрание.

Пип: О... Добре, благодаря за отделеното време.

Анджела: Ако имаш други въпроси, напиши ми имейл. Ще ти отговоря при първа възможност.

Пип: Непременно. Благодаря.

Анджела: Чао.

Ето каква статистика открих онлайн:

80% от изчезналите са открити през първите 24 часа. 97% са открити през първата седмица. 99% от случаите са разрешени през първата година. Остава само 1%.

1% от обявените за издирване остават неоткрити. Но има и друга важна цифра: 0,25% от случаите са с фатален край.⁵

Къде се вмести Анджи Бел? Рее се между 1% и 0,25% и частица по частица процентът намалява като десетично издихание.

Мнозина вече я смятат за мъртва, макар да не откриха тялото ѝ. Защо?

Отговорът е Сал Сингх.

5 www.findmissingperson.co.uk/stats

2.

Ръцете на Пип се отлепиха от клавиатурата. Показалците ѝ се помаяха над „з“ и „а“. Тя се вслуша в шума от долу. Тръсък, тропот, стържене на кучешки лапи, момчешки смях. След секунда всичко се изясни.

– Джошуа! Кучето защо е с моята риза? – Виктор нагаде гръмък вик и думите се процедиха през килима в стаята на Пип.

Пип се подсмихна, натисна „запази“ и затвори работния дневник и капачка на лаптопа. Започваше традиционно кресчендо при завръщането на баща ѝ от работа. Той не можеше да бъде тих – шепотът му се чуваше в цялата стая, дюдюкацията му смях, придружен от пляскане по коленете, стряскаше хората. Всяка година – без изключение – Пип се събуждаше от *ходенето му на пръсти* по коридора и разбираше, че „Дядо Коледа“ отива да сложи подаръците под елхата.

Пастроктът ѝ бе живата противоположност на гумата „финес“.

Долу Пип свари постановката в движение. Джошуа тича от стая в стая – от кухнята към антрето и дневната. Следва повторение плюс бурен смях. Заг него голдън ретривърът Барни в най-крещящата таткова риза (в основен лъскавозелен тон, купена по време последното им пътуване до Нигерия) се плъзга ентусиазирано по гъбовия паркет и излъчва вълнение дори през зъбите си. Най-отзад е Виктор в сив костюм „Хюго Бос“. В цялото си почти двуметрово великолепие баща ѝ се носи заг момчето и кучето и смехът му се надига на диви вълни. Скуби-Ду инсценировка в стил семейство Амоби.